

ต้นฉบับ หน้าขาดหาย

ด้วย เมื่อเรียนชั้นมัธยม สมณานาม “นายดำ” ที่ครูและเพื่อน ๆ ตั้งให้ คือ ชื่อที่ชื่นชอบมาก เขามักกล่าวเสมอ ๆ ว่า “ปรินส์รอยแกล ให้สิ่งสารพัดดีงามแก่ข้าพเจ้า” ที่เชียงใหม่ในสมัยก่อน เป็นเมืองเล็ก เมื่อเขามีชื่อเสียงในโรงเรียน ก็จะเป็นที่รู้จักไปยังนอกโรงเรียนด้วย ความสามารถของเขาก็กระจายไปถึงร้านบล็อกในสมัยก่อนระบบการพิมพ์ยังเป็นระบบเลตเตอร์เพรส (letter press) ทางร้านก็ทาบทามให้ไปเป็นช่างศิลป์ ซึ่งช่างศิลป์สมัยนั้นต้องเขียนเก่งทุกคน ไม่นานนักชื่อเสียงของเขาก็เพิ่มพูนขึ้น ทั้งที่ยังเป็นนักเรียนอยู่ ขณะนั้นอายุประมาณ 13-14 ปีได้รับวันละ 40-50 บาท ซึ่งก็เท่ากับรายได้ของผู้ใหญ่ สำหรับงานที่ทำที่ร้านบล็อกคือ การเขียนรูปของสินค้า เช่น โฆษณายาตะขาบ 5 ตัว ยาหมอมหอม เป็นต้น ภาพทุกอย่างใช้มือวาดทั้งหมด เพราะไม่มีคอมพิวเตอร์กราฟฟิกและตัวชุด เมื่อออกจากโรงเรียนปรินซ์ก็มาอยู่วิทยาลัยเทคนิคภาคพายัพเชียงใหม่ คณะออกแบบ แผนกออกแบบผลิตภัณฑ์ ตอนอยู่ปีที่ 3 เกิดเหตุการณ์ 14 ตุลาคม 2516 ทำให้เขาเริ่มการเป็นนักเขียนการ์ตูนเต็มตัว ช่วงนั้นหนังสือพิมพ์สนใจการ์ตูนการเมืองมาก วัยรุ่นในสมัยนั้นก็สนใจการเมือง เพราะเป็นเหตุการณ์ประวัติศาสตร์ของไทย มีมือบทุกจังหวัด เป็นกระแสร่วม จิตใจก็ถึงโถมลงไป ทำให้เขาสนใจอ่านข่าวการเมือง หนังสือการเมือง ปรัชญาการเมือง ซึ่งในปี 2516 ก็เกิดการเดินขบวนต่อต้านรัฐบาล ในสมัยจอมพล ถนอม กิตติขจร ซึ่ง อรรถพร กิตติขจรธรรม ก็เข้าร่วมขบวนด้วย เมื่อสิ้นสุดเหตุการณ์ ก็ถูกตัดสินจำคุกอยู่ 4 เดือน ซึ่งก็เกิดจากงานเขียนของเขาส่วนหนึ่งด้วย

ประวัติการทำงาน

ในช่วงแรก หนังสือพิมพ์ท้องถิ่นของเชียงใหม่ คือ ไทยนิวส์ ก็เรียกตัวไปเขียนการ์ตูนในปี 2516 นับเป็นจุดเริ่มต้นครั้งแรกของงานเขียนของเขา เขาเขียนลงหนังสือเสียงชนบท และเป็นกลุ่มก่อตั้ง นสพ.ระมิงค์รายวัน จากนั้นอีก 3 ปีเกิดเหตุการณ์วันวาย 6 ตุลาคม 2519 พอเสร็จสิ้นเหตุการณ์ ก็ถูกตั้งข้อหาว่าก่อความไม่สงบ และถูกตัดสินจำคุกอยู่ 4 เดือนซึ่งเป็นผลมาจากงานเขียนของเขา และการร่วมเดินขบวน เมื่อออกจากคุกก็กลับมาเป็น นักเขียนการ์ตูนระยะหนึ่ง ในปี 2520 ก็ได้รับการทาบทามจากคุณ สนธิ ลิ้มทองกุล และ การชักชวนของกลุ่มแอดวานซ์มีเดีย ให้มาทำงานในตำแหน่งดีไซเนอร์ที่หนังสือดิฉัน

ในยุคนั้นก็มีนักเขียนการ์ตูนที่มีชื่อเสียง คือ สุชีพ ณ สงขลา อรรถพรได้เดิน ทางสู่กรุงเทพฯ ด้วยเหตุผลว่า เหตุการณ์การเมืองตึงเครียด แบ่งขั้วกันอย่างเห็นได้ชัด แล้วก็ เดือนกว่าคุณนี้มาก อยู่ต่างจังหวัดก็มีอัตราเสี่ยงสูง จึงเดินทางมาเมืองหลวง และเริ่มงานเป็น ดีไซน์เนอร์ (designer) ของหนังสือดิฉัน โดยออกแบบ โลโก้ (logo) วาด illustration ซึ่งการทำงานนี้ก็อาศัยความสามารถที่เคยทำมาจากร้านบล็อกที่ภูธร เป็นนักออกแบบหนังสือหลาย ประเภท ในช่วงนี้ไม่ได้ทำงานเกี่ยวกับการ์ตูนการเมืองเลย จนกระทั่ง ในปี 2522 คุณ ไมตรี ลิ้มปิชาติ ก็เรียกตัวไปพบกับคุณ สุเทพ เหมือนประสิทธิเวช (สิงโตฮีม ๗) ซึ่งมีความสนใจใน ผลงานของเขา สำหรับคุณสุเทพในขณะนั้นทุกคนรู้จักเขาดีในนามของ ราชานั่งสีพิมพ์ อรรถพรได้รับการพิจารณาให้เขียนการ์ตูนการเมืองลงหนังสือพิมพ์เดลินิวส์ ซึ่งขณะนั้นตั้งอยู่ที่ ถนนสีพระยา เขต บางรัก เมืองงานชิ้นแรกเสร็จก็ได้ลงพิมพ์เลย ใช้นามปากกาว่า อรรถพร มา ตลอด จนตอนหลังเปลี่ยนมาใช้ชื่อเล่น คือ แอ๊ด เพราะทำงานอยู่ที่เดลินิวส์ จึงเรียกกันว่า แอ๊ด เดลินิวส์ เป็นผู้ที่ทำงาน 2 แห่งมาตลอด ต่อมาก็แห่งที่ 3 คือ หนังสือหนุ่มสาว ได้รับตำแหน่ง เป็น Art Director คุมงานส่วนเล็ก ๆ ของค่ายคุณ สนธิ แต่การที่ต้องทำงานร่วมกับพนักงานชาย และ ผู้จัดการแผนกอื่น ๆ แล้วมาสั่งงานควบคุมการทำงานของนักเขียนไม่เหมาะกับบุคลิกของเรา เขาชอบงานส่วนตัวและอิสระ ไม่ชอบจัดการงานให้ผู้อื่น

ในปี 2523-2524 คุณ สนธิ ลิ้มทองกุล ได้ดำเนินการออกหนังสือพิมพ์ ภาษาอังกฤษชื่อ Business Times รายวัน บริเวณชั้น 6 ของตึกอ้อจือเหลียง ถนนพระราม 4 ก็ถูก เชิญให้ไปเป็นนักเขียนการ์ตูน ดังนั้น ก็จิวตรประจำวัน คือ นั่งเรือข้ามแม่น้ำเจ้าพระยาไปเขียน การ์ตูนให้ค่ายการะเวกของคุณ สุจิตต์ วงษ์เทศ ถึงหน้าศิริราชในช่วงบ่าย ช่วงเช้าจะทำงานอยู่ที่ เดลินิวส์ ช่วงบ่ายข้ามเรือไปศิริราช และนั่งกลับสีพระยา มาที่ตึกอ้อจือเหลียง เพื่อวาดรูปและ ทำงานศิลป์ กลางคืนนอนบนกองกระดาษจนเคยชิน นอนบนเก้าอี้ที่วางพาดกัน 3 ตัวได้โดยไม่ ตก เป็นนักเขียนการ์ตูนอยู่ Business Times ได้ปีกว่า หนังสือก็ปิดตัวลง ทางหนังสือพิมพ์ Bangkok Post ก็เชิญไปพบ คุณ อนุสรณ์ ทวีสิน เรื่องราวชีวิตก็เริ่มง่ายขึ้นแล้ว ทำงานที่เดลินิวส์ และ บางกอกโพสต์เรื่อยมา จนปี 2536 ก็ไม่ไปทำงานที่หนังสือพิมพ์เดลินิวส์อีก เพราะอยู่มา 14 ปี ต้องการเปลี่ยนบรรยากาศ เพราะไม่สามารถขอลาออกได้โดยตรง หลังจากนั้น ก็เข้า ทำงานที่หนังสือพิมพ์มติชน เป็นนักเขียนการ์ตูนของมติชนและบางกอกโพสต์ เขาได้ให้ทัศนคติว่า คนทำงานในค่ายมติชนมีความอ่อนน้อมถ่อมตน สุภาพ มีลักษณะที่สามารถรับได้ ส่วนใหญ่เป็นคนหนุ่มสาวที่มีโลกทัศน์กว้างไกล มีความเป็นธรรมในการเสนอข่าวต่าง ๆ เป็นธรรมชาติของคนค่ายนี้อยู่แล้ว มีเหตุการณ์สำคัญอย่างหนึ่งที่ไม่อาจลืมได้ คือ การวาดภาพการ์ตูน ต่อหน้าพระพักตร์สมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ ในงานเปิดบริษัท โพสต์ พับลิชชิ่ง จำกัด และ

ได้รับเชิญไปเป็นอาจารย์พิเศษเกือบทุกมหาวิทยาลัย ได้รับเชิญไปญี่ปุ่น 12 ครั้ง โดยการสอนตัว และ แลกเปลี่ยนด้านผลงานด้วย นอกจากนี้ก็มีการไปเยือนญี่ปุ่น อังกฤษ อเมริกา มาเลเซีย ครั้งหนึ่งเคยถูกเชิญเข้าไปสอนที่โรงเรียน จิตรลดา และเป็นผู้ที่คณะกรรมการโอลิมปิกแห่งประเทศไทย โดย คุณ สันติภาพ เตชะวณิช ได้ตกลงเลือกเป็นผู้ออกแบบตัวนำโชค (mascot) สัญลักษณ์ซีเกมส์ ครั้งที่ 18 และ เอเชียนเกมส์อีกด้วย

ผลงานด้านการถ่ายภาพ

อรรรณพ กิติชัยวรรณ เริ่มผลงานด้านการถ่ายภาพเมื่อครั้งได้รับเชิญไปสัมมนาเกี่ยวกับการ์ตูนที่ญี่ปุ่น แล้วได้รับกล้องถ่ายรูปเป็นของขวัญภาพถ่ายของเขาเคยตีพิมพ์ในคอลัมน์ซันเดย์สเปเชียลของหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ และเคยส่งภาพไปประกวดในงานนี้ไม่ลายมือ ซึ่งได้รับการคัดเลือกจากกรรมการหลายรูป

เขาได้ให้แนวคิดเกี่ยวกับการถ่ายภาพไว้ว่า ในการมองและจัดองค์ประกอบด้วยสายตา ผู้ที่มีความเป็นศิลปะจะได้เปรียบกว่าคนที่ไม่ทำงานศิลป์ เขาทำงานฝ่ายศิลป์มาเป็นเวลานาน เพราะฉะนั้น เขาจึงทราบว่าวางภาพอย่างไรจึงจะเหมาะสม ส่วนกล้องก็ทำหน้าที่เก็บความชัดเจนของภาพไป

การถ่ายภาพของเขา ต้องพยายามหนึ่งให้ได้มากที่สุด เข้าไปใกล้ให้มากที่สุด อาจจะใช้มุมของนอนมอง คนมอง หรือ นกมอง ถ้าสิ่งที่เราถ่ายเป็นสิ่งที่นิ่งให้เราอยู่แล้วยังเป็นโอกาสของเรา ภาพที่ถ่ายก็มีหลากหลายอารมณ์ และ มุมมอง ไม่ได้เน้นหรือเฉพาะเจาะจงแบบใดแบบหนึ่ง แต่จะมีทั้งธรรมชาติเงียบสงบ ชีวิตคน ชีวิตสัตว์ การแสดง การละเล่น เทศกาลต่าง ๆ สถานที่ทางประวัติศาสตร์ สวนสนุก ตึกระฟ้า และ อื่น ๆ อีกมากมาย คือ เมื่อเดินทางท่องเที่ยวไป ก็ถ่ายภาพไปเรื่อย ๆ จนมีผลงานด้านนี้พอสมควร พอานานเข้าเริ่มรู้สึกว่าติดกำลังในการเขียนการ์ตูน ก็เลยค่อย ๆ ลดน้อยถอยลง

ผลงานและประสบการณ์

เมื่อกล่าวถึงผลงานที่ปรากฏในหนังสือต่าง ๆ ก็มิได้อยู่หลายเล่มด้วยกัน เช่น

- วาดการ์ตูนลงปกหนังสือภาษาอังกฤษ คือ Far Eastern Economic Review ทั้ง กลางปี (Mid-year) และ ปลายปี (Year-end)
- วาดการ์ตูนเกี่ยวกับเศรษฐกิจให้กับคอลัมน์ในหนังสือ นักธนาคารและเงิน
- จัดแสดงนิทรรศการภาพวาดการ์ตูนการเมืองของตนเองที่ แกลเลอรี เชียงใหม่ (Gallery Chaingmai) โดยเพื่อนร่วมรุ่นเป็นผู้จัดให้
- ศึกษาดูงานที่ประเทศญี่ปุ่น 5 ครั้ง และ เป็นนักเขียนการ์ตูนไทยคนเดียวที่ได้รับเกียรติไปร่วมงานสันติภาพ เมืองฮิโรชิมา และ ร่วมงานฉลอง 100 ปี เมืองโคจิ ประเทศญี่ปุ่น
- ศึกษาดูงานที่ประเทศอังกฤษ และ ประเทศสหรัฐอเมริกา มีโอกาสเข้าชม อาร์ต สตูดิโอ (Art Studio) ของ วอลท์ ดิสนีย์ (Walt Disney)
- ร่วมงานฉลองวันชาติของประเทศมาเลเซีย
- ร่วมประชุมเกี่ยวกับการพิทักษ์คุ้มครองสิทธิเด็ก และ เยาวชนขององค์การยูนิเซฟ
- ได้รับรางวัลนักอนุรักษ์สิ่งแวดล้อมดีเด่น
- ได้รับรางวัลจากมูลนิธิสื่อสร้างสรรค์ ในฐานะสื่อดีเด่น ได้รับการยอมรับจากประชาชนว่า เป็นผู้สร้างสรรค์สื่อที่ดี นำไปสู่การแก้ไขที่ได้อย่างถูกต้อง จากเหตุการณ์พฤษภาทมิฬ พ.ศ.2535

- ความภูมิใจที่สุดในชีวิต คือการได้รับพระมหากรุณาธิคุณจากสมเด็จพระเทพรัตนราชสุดาฯ สยามบรมราชกุมารี โดยเขียนการ์ตูนภาพพระองค์ท่านต่อหน้าพระพักตร์ เมื่อคราวเสด็จเปิดอาคารสำนักงานใหม่ ของหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ วันที่ 4 พฤศจิกายน 2535

- รางวัลล่าสุด คือ ได้รับคัดเลือกจากรัฐบาลไทย ให้เป็นผู้ออกแบบสัญลักษณ์ซีเกมส์เป็นรูปแมวไทยกางจ้อง “สวีสวี” ในกีฬาซีเกมส์ พ.ศ.2538 ที่เชียงใหม่

- ได้รับเชิญจากสถานีโทรทัศน์ NHK ประเทศญี่ปุ่น เป็นแขกรับเชิญให้สัมภาษณ์เกี่ยวกับประวัติ และ ประสบการณ์การทำงาน ในฐานะ สื่อมวลชน “การ์ตูนนิสต์” คนแรกจากเมืองไทย ในรายการ “หน้าต่างเอเชีย” เมื่อวันที่ 19 มิถุนายน 2536

- ผลงานการ์ตูนการเมืองรวมเล่ม ชุด The wonderful world of Nop โดยรวบรวมผลงานที่ดีที่สุดพิมพ์ในหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ที่ผ่านมา จำนวน 304 หน้า ซึ่งปกหลังของหนังสือก็ได้กล่าวเกี่ยวกับความดีของหนังสือเล่มนี้ว่า

‘Over the last two decades, Nop cartoons, on the pages of the Bangkok Post and other Thai newspapers, have delighted and inspired readers all over the country know for his insightful humor and trademark wit, they’ve gained him ardent fans in all walks of life.

ซึ่งถอดความได้ว่า

“ตลอดระยะเวลากว่า 20 ปีของ นพ การ์ตูน ที่ตีพิมพ์ในหนังสือพิมพ์บางกอกโพสต์ และ หนังสือพิมพ์ไทยฉบับอื่น ๆ เป็นสิ่งที่น่ายินดี และ ก่อให้เกิดแรงบันดาลใจแก่ผู้อ่านทั่วประเทศ ที่จะรับรู้อารมณ์ขัน โดยประจักษ์แก่สายตา และ หนังสือเล่มนี้ก็ทำให้เขาได้รับการยอมรับอย่างมาก จากบุคคลในทุกสาขาอาชีพ”

นอกจากนี้ อรรถพร กิติชัยวรรณ ยังมีห้องปฏิบัติการ (workshop) เกี่ยวกับงานไม้ และ งานช่างเทคนิคต่าง ๆ ที่เขาเขียนลงหนังสือเทคโนโลยีชาวบ้าน เพื่อศึกษาจากประสบการณ์จริง สำหรับตอบคำถาม และ ให้ความรู้แก่ผู้สนใจได้ละเอียด เพราะลงมือทำด้วยตนเอง นับว่าเป็นผู้ที่สนใจศึกษาหาความรู้ผู้หนึ่ง

ตัวอย่างชื่อเรื่องในการ์ตูนการเมือง

- แอ๊ดดี ฮิวเมอร์ เป็นการรวมอารมณ์ขันในแง่มุมต่าง ๆ แล้วแต่จะสร้างสรรค์ออกมา ซึ่งไม่ใช่เรื่องราวทางการเมือง

- ปลัดเกลี้ยงคนเก่ง, ปลัดเกลี้ยงเอ็กซ์ตรีม, ปลัดเกลี้ยงมาเอง ตัวละครในเรื่องเป็นการสมมติขึ้นมา มีตัวเด่น ๆ คือ เต่าสุก, ไอ้อ่อง, แม่จันทน์หอม, ปลัดเกลี้ยง, เจ้าป้อง อันทพาลประจำหมู่บ้าน ใช้ตัวการ์ตูนเป็นชาวบ้าน เป็นเรื่องราวเกี่ยวกับชีวิต ความเป็นอยู่ โดยทั่วไป เพื่อเข้าถึงคนส่วนใหญ่ได้ง่าย ตัวละครปลัดเกลี้ยง เกิดในยุค พล.อ.เกรียงศักดิ์ ชมะนันทน์ เพื่อแทนตัวนายกเกรียงศักดิ์ ซึ่งไม่สามารถใช้ชื่อตรง ๆ ได้ เพราะหมิ่นเหม่งเกินไป เลยใช้ปลัดเกลี้ยง เพื่อทำอะไรเป็น ๆ เป้อ ๆ เพื่อล้อเลียนนายก เกรียงศักดิ์ เมื่อหมดยุคก็เปลี่ยนปลัดเกลี้ยงไปอยู่บทบาทอื่น

- “สมุดพก” เป็นการรวบรวมคำถาม สุภาษิต ของผู้ที่ใช้นามปากกาว่า “แสงโสม” มาลงไว้สำหรับผู้อ่านสามารถตัดเก็บได้ ดังตัวอย่างสำนวนต่อไปนี้

ผู้ชายใช้ความตั้งใจไปสู่จุดหมาย ผู้หญิงใช้กรรมวิธีไปสู่จุดหมาย

(เดลินิวส์ วันพฤหัสบดีที่ 20 สิงหาคม 2524 หน้า 10)

เราได้รับความบริสุทธิ์ ดีกว่าเสาะหาโดยไม่สุจริต (เดลินิวส์ วันพุธที่ 19 สิงหาคม 2524 หน้า 10)

จะทำใจให้สงบ ต้องรู้จักมักน้อย (เดลินิวส์ วันที่ 21 สิงหาคม 2524 หน้า 10)

หลังจากประสบเคราะห์แล้ว โชคดีมักย่างกรายมา มีดีที่สุดแล้วก็ต้องสว่าง
(เดลินิวส์ วันอังคารที่ 25 สิงหาคม 2524 หน้า 10)

วาจาที่รันทูหาความศักดิ์สิทธิ์ วาจาที่ศักดิ์สิทธิ์ยอมไม่รันทู
(เดลินิวส์ วันพุธที่ 12 สิงหาคม 2524)

สิ่งที่จะบอกความเป็นเลิศ มีได้อยู่ที่รูปร่างหน้าตา แต่อยู่ที่คุณประโยชน์ที่ได้ให้แก่ผู้อื่น
ต่างหาก (เดลินิวส์ วันศุกร์ที่ 14 สิงหาคม 2524 หน้า 10)

เมื่อไม่สร้างกรรมชั่ว ใครเคาะประตูยามดึก ก็ทาดอกใจไม่
(เดลินิวส์ วันอังคารที่ 18 สิงหาคม 2524 หน้า 10)

- “ฝนจำตกมาเลย” ซึ่งชื่อเรื่องนี้จะเปลี่ยนไปทุกวัน ตามเนื้อเรื่องที่เสนอ เป็นของ
เซลล์ เวเธอร์โค้ท ลงในหนังสือ คู่สร้าง-คู่สม หน้า 19 นอกจากนี้ ก็ยังลงในหนังสือ
พิมพ์ไทยรัฐ และ มติชนด้วย
- “ช่างของบ้านเราเอง” ลงในหนังสือเทคโนโลยีชาวบ้าน เป็นการ์ตูนเชิงวิชาชีพ
(ช่างซ่อมรถ, ช่างซ่อมบ้าน) ลงหนังสือหลายเล่มในค่ายมติชน
- เวทีการ์ตูน เป็นความคิดเห็นของประชาชนที่ส่งเข้ามา เป็นเรื่องที่ไม่เกี่ยวกับการ
เมือง เป็นมุขตลกเหมือนการ์ตูนชายหัวเราะ, เบบี, มหาสนุก นอกจากนี้ ก็วาดการ์ตูน
ในหน้าคุณหนูด้วย โดยใช้นามปากกาว่า “Nop student weekly”
- วาดภาพประกอบปกปฏิทินตั้งโต๊ะต่าง ๆ ของบริษัท S.S.P.GROUP ในปี 1995 โดย
ทางบริษัทจะบอกแนวของเรื่องที่จะให้วาด เกี่ยวกับการจราจร และ กฎ ข้อบังคับต่าง ๆ
- วาดภาพปกลงหนังสือ “รัฐศาสตร์สาร” ปีที่ 18 ฉบับที่ 2 ซึ่งเป็นภาพที่แตกต่างจาก
ฉบับอื่น ๆ อยู่มาก สะท้อนให้เห็นถึงความรู้สึกของประชาชนชาวไทยต่อวิกฤตการณ์
ทางการเมืองที่เกิดขึ้นในปี 2535 ซึ่งเป็นวาระที่ประชาธิปไตยครบรอบ 60 ปี

- วาดภาพประกอบหนังสือธรรมะของท่าน “พุทธทาสภิกขุ”

- “สัปดาห์มหาสนุก” ชื่อนี้เป็นชื่อเก่า ต่อมาเปลี่ยนเป็น บิวตี้ฟูล ชันเดย์ ที่ใช้ชื่อนี้เพราะสมัยก่อน หนังสือพิมพ์ฉบับวันอาทิตย์จะขายไม่ดี ไม่มีโฆษณา เมื่อถึงวันอาทิตย์นักเขียนการ์ตูนจะต้องทำงานเป็นพิเศษ โดยนักการ์ตูนรวมทั้งลงไว้ในแต่ละวันของสัปดาห์นั้นมาลงในกรอบ(frame) เดียวกัน เป็นการสรุปเรื่องราว เพื่อดึงดูดให้สมาชิกสนใจ โดยเติมคำว่า “beautiful” ลงไป

ในช่วงเวลาที่ได้รับเชิญไปญี่ปุ่นนั้น อรรถพรได้เขียนบรรยายเกี่ยวกับการไปเยือนดังนี้

“ครั้งนี้เป็นครั้งที่ 2 ที่ผมได้รับเชิญให้เข้าร่วมประชุมนักเขียนการ์ตูนในระดับนานาชาติที่ประเทศญี่ปุ่น คนญี่ปุ่นทั้งเด็กและผู้ใหญ่รักการเขียนการ์ตูนเป็นชีวิตจิตใจ เมืองโคชิเป็นเมืองใหญ่เมืองหนึ่งซึ่งตั้งอยู่บนเกาะชิโคกุทางตอนใต้ของประเทศญี่ปุ่น ปีนี้ครบรอบ 100 ปี ของการก่อตั้งเมืองขึ้นมา เขาก็เลยจัดงานเฉลิมฉลองเป็นการใหญ่ มีกิจกรรมหลายชนิดทั้งบันเทิงและวิชาการเป็นเวลาหลายเดือนมาแล้ว และการเชิญนักเขียนการ์ตูนเอเชีย 5 ประเทศ ประเทศละ 1 คน ก็เป็นส่วนหนึ่งของการเฉลิมฉลอง 100 ปี ของเมืองโคชิ

นักเขียนการ์ตูนที่ได้รับเชิญ คนที่หนึ่ง คือ แร็ต จากมาเลเซีย คนที่สอง คือ อรรถพร กิตติขจรธรณ คนที่สามชื่อ ลาร์รี่ อังกาลา จาก ฟิลิปปีนส์ คนที่สี่ ชิน ตอง อู จากเกาหลี และคนที่ห้า ยิงเทา จากสาธารณรัฐประชาชนจีน เข้าร่วมประชุมพร้อมกับนักเขียนการ์ตูนมีชื่อของญี่ปุ่นอีกหลายสิบคน

การ์ตูนที่มีคำว่า “ลวส์ดี” นี้ เป็น 1 ใน 30 ชิ้น ที่ทางญี่ปุ่นขออรรถพรไปและเขาใช้การ์ตูนชิ้นนี้เป็นการ์ตูนหลักที่ใช้พิมพ์ลงบนแผ่นโฆษณาคนญี่ปุ่นมีความเชื่อว่าเราทั้งผองพี่น้องกัน ความเป็นอยู่ของคนเอเชียหลายประเทศเหมือน ๆ กัน ในทะเลอันไพศาลมีกระแสน้ำอุ่น ชื่อว่า คูโรชิโอ ไหลจากใต้ขึ้นไปเหนือ คนเวียดนามเคยล่องเรือโดยกระแสน้ำไปจนถึงโคชิ

เครื่องบินแอร์นิปปอนแอร์ไลน์สายการบินใหม่เอี่ยมของโลกนำผมถึงสนามบินนาริตะอย่างนั้นแหละ มีกรรมการจากเมืองโคชิมาคอยรับผมตามนัด จากนั้นก็พาขึ้นรถไฟ ขึ้นเครื่องบินภายในประเทศไปยังเป้าหมาย

เช้าวันที่ 24 กรกฎาคม 2532 ผมถึงเมืองโคชิ อันแสนงาม บรรยากาศชุ่มชื้น เพราะยังอยู่ในช่วงฤดูฝน ระหว่างทางสู่โรงแรมที่พักผมมองผ่านกระจกรถออกไป.....เห็น..... ชาวเต็มนา แม่น้ำใส ภูเขาเขียว ต้นไม้แน่น บ้านเมืองสะอาด เป็นลัดเป็นส่วน “เขาทำได้อย่างไร”

คณะกรรมการจัดงาน 100 ปี เมืองโคชิ นำกลุ่มผู้รับเชิญ 5 ประเทศ เข้าเยี่ยมคารวะผู้ว่าราชการ ประธานสภาจังหวัด และรองประธาน นักการเมืองท้องถิ่นที่มาจากการเลือกตั้ง เขาเป็นนักการเมืองที่รักศิลปะ และ รักเผ่าพันธุ์

ฝนตกหนักหลังจากการเยี่ยมคารวะผู้ควรเคารพนับถือ เราทั้งหมดยืนหลบสายฝนภายในอาคารนั้น ท่านนักการเมืองผู้ยิ่งใหญ่เมื่อสักครู่นี้ก็มายืนรวมอยู่ด้วยกันทุกคนเท่าเทียมกัน ไม่มีชั้นวรรณะ นอกเหนือจากหน้าที่

ยิงเทา นักเขียนการ์ตูนจากจีนบอกกับผมว่า เขายังไม่หายตกใจต่อเหตุการณ์นองเลือดที่เทียนอันเหมิน

แรต จาก มาเลเซีย บอกว่า อีก 2 เดือนจะมาเมืองไทย

ลารี อังกาลา บอกว่าเสร็จงานนี้แล้วจะเดินทางรอบโลก

ซินตองอู บอกว่า คนเกาหลี ชื่นชมเมืองไทยมาก เขาพูดอย่างเต็มใจว่า

เขาคือ กาแล็คซี่ เก่งที่สุดในโลก

ไนโตเกียว เราจะพบว่า เขามีสวนสาธารณะไว้ให้ประชาชนได้เข้าไปพักผ่อน นับในแผนที่ได้มากกว่าสิบแห่ง และแต่ละแห่งที่ผมได้ไป ก็ล้วนแต่แน่นไปด้วยต้นไม้หนานาชนิด สะอาด เงียบ และ ได้รับการดูแลรักษาตลอดเวลา

YOYOGI PARK เป็นสวนสาธารณะขนาดใหญ่ในย่านชิบูยากิ ถนนชางสวน ชื่อ ฮาราจูกุ ที่ใครก็อยากไปเห็น ในวันเสาร์-อาทิตย์ เขาจะปิดไม่ให้รถวิ่ง ปล່อยให้คนหนุ่มสาวเข้าไปโชว์ความสามารถทุกรูปแบบ ทั้งคนญี่ปุ่น และ คนต่างประเทศ มีทั้งการโชว์เดี่ยว โชว์เป็นคณะ โชว์ศิลปะโบราณ โชว์ประเภทที่กำลังทันสมัยที่สุด ไม่มีอย่างเดียว คือ โชว์ลามก

ดนตรีมีทุกประเภทนับไม่ถ้วนว่ามีทั้ง ร็อก แจ๊ส บลูส์ โฟล์คคันทรี วงที่
 คลั่งมากที่สุดคือ ร็อก ความยาวของถนนประมาณ 3-4 กิโลเมตร จำนวนคนเต็มถนน ทุกคน
 จะเดินตามลีลาของตน เสียงดนตรีดังก้องกระทึกเหมือนงานวัดของเรา

ผมยาวฮิปปีกำลังกลับเป็นที่นิยมอีก แต่งตัวแบบฟังก์ มีเหรียญประดับเต็ม
 ตัว เท่าที่ผมสังเกต สีแดง และ สีดำ มีมากที่สุด

ผมท่องเที่ยวอยู่ในโตเกียวจนอึดอัดใจ การประชุมของนักเขียนการ์ตูนทั้ง
 5 ประเทศสิ้นสุดลง งานเลี้ยงส่งเต็มไปด้วยมิตรภาพและความอาลัย วันที่ 30 กรกฎาคม
 2532 ผมกลับเมืองไทย โดยสายการบินแอร์นิปปอนแอร์ไลน์เช่นเดิม “ลาก่อน เมืองโคชิ ลา
 ก่อนญี่ปุ่นที่แสนอ่อนโยน ขอให้สันติ และ เสรีภาพที่เราปรารถนาจงยั่งยืนเป็นนิรันดร์”

ตลอดเวลา 20 ปีกว่า ที่เดินอยู่บนถนนสายน้ำหมึกนี้ ด้วยฝีไม้ลายมือและ
 มุมมองอันกว้างไกลต่อชีวิต และ สังคม ที่สะท้อนผ่านงานการ์ตูน กล่อมเกล้า ให้สื่อของเขาเป็น
 ที่ยอมรับมากขึ้นทุกขณะ ชื่อ “แอ๊ด มติชน” จึงนับได้ว่า เป็นหนึ่งในนักเขียนการ์ตูนการเมือง
 แฉวหน้าของยุคอย่างไร้ข้อกังขา

ความสำเร็จที่เกิดขึ้นในวันนี้ ไม่ใช่ปาฏิหาริย์ที่เกิดขึ้นในชั่วข้ามคืน หากเกิด
 จากพรสวรรค์ และ การสะสม ฝึกฝนฝีมือมาตั้งแต่สมัยที่เขายังเป็นเพียง เด็กชาย อรรณพ กิติ
 ชัยวรรณ แห่งลำน้ำปิง